

Παναγιώτης Μαυροειδής

Οτιδήποτε χρησιμοποιείται για να αποσπάσει την προσοχή και να παραπλανήσει, στη λαϊκή γλώσσα το λένε **«μπουζουριέρα»**. Είναι κάτι σαν κάλυψη ή προπέτασμα. Η μπουζουριέρα είναι μία από τις κλασικές λέξεις που χρησιμοποιούσε ο Νίκος Τσιφόρος. Παράδειγμα: «ο λαχανάς στο λεωφορείο βάζει την εφημερίδα μπουζουριέρα για να φάει το πορτοφόλι του ανυποψίαστου συνεπιβάτη». Μια άλλη εκδοχή λέει ότι στην μπουζουριέρα κρύβουμε, παραχώνουμε, συνεπώς **«μπουζουριάζουμε»** κλοπιμαία.

Τα παραπάνω μας βοηθούν να αποκωδικοποιήσουμε το περίφημο **άρθρο του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα για τον ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ Ανδρέα Παπανδρέου**, του οποίου την κληρονομιά θέλησε να διεκδικήσει από τη Φώφη και τους λοιπούς.

Υπάρχει και ως προς τι πολιτική συνέχεια μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ;

Ο Τσίπρας μίλησε για συγκεκριμένη κληρονομιά και η παρέμβασή του έχει όντως σημαντική πολιτική αξία.

Αν κάνουμε τον κόπο να διαβάσουμε το άρθρο θα δούμε ότι ο σημερινός πρωθυπουργός και αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ εκστασιάζεται για την ανακάλυψη από τον Ανδρέα και το ΠΑΣΟΚ της μεταπολίτευσης του τρίπτυχου:

«Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, Κοινωνική Απελευθέρωση».

Ως συνέχεια αυτού, καταλήγει- χρησιμοποιώντας λαθραία και ολίγον ...Γκράμσι- πως:

«σήμερα είναι πολλοί εκείνοι, που κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα – συνέχεια του ΠΑΣΟΚ», ακριβώς επειδή σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ ξαναπιάνει το νήμα των στόχων της «εθνικής ανεξαρτησίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της δημοκρατίας».

Και καταλήγει με υπερηφάνεια:

«Αν ο ΣΥΡΙΖΑ κατηγορείται σήμερα ως το κόμμα που έχει ξαναπιάσει το νήμα αυτών των στόχων, τότε η κατηγορία γίνεται δεκτή».

Δυστυχώς δεν έγινε ποτέ μια σοβαρή συζήτηση μέσα στην αριστερά για το περιβόητο **τρίπτυχο του ΠΑΣΟΚ**. Για αυτό και δεν αποφεύχθηκε αυτό για το οποίο περηφανεύεται σήμερα ο Τσίπρας, δηλαδή η **νίκη του ΠΑΣΟΚισμού χωρίς ΠΑΣΟΚ** ή μάλλον με ένα ΠΑΣΟΚ στη γωνία σκουληκιασμένο, αφού πρώτα δηλητηρίασε και εξευτέλισε τα πάντα.

Οι τρεις γλυκόηχες πολιτικές έννοιες που εισήγαγε ηγεμονικά ο ΠΑΣΟΚισμός στην ελληνική πολιτική συζήτηση, αναπαρήγαγαν εντελώς επιλεκτικά πλευρές της ΕΑΜικής παράδοσης, αλλά κυρίως αντιστοιχούσαν και ανέπτυσαν μια ευρύτερη πολιτική συλλογιστική και ματιά πάνω στις κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες.

Στέρωσαν πάνω στην αδυναμία της παραδοσιακής κομμουνιστικής αριστεράς να μιλήσει για τη **δημοκρατία** ή την **πατρίδα** ως πεδίο του αγώνα χειραφέτησης της εργατικής τάξης σε κάθε χώρα, κυρίως όμως πάνω στην καταθλιπτική **κυριαρχία της εθνικής υπερταξικής λογικής σε βάρος μιας ανεξάρτητης εργατικής οπτικής** στα ζητήματα αυτά και αντικαπιταλιστικής πολιτικής με κομμουνιστικό ορίζοντα.

Και οι τρεις αυτές γλυκόηχες πολιτικές έννοιες, δεν ήρθαν για να θεραπεύσουν τον δήθεν «οικονομισμό» της αριστεράς, καθότι στην ουσία ουδέποτε κυριάρχησε μια τέτοιου είδους στρέβλωση στην κομμουνιστική αριστερά στην Ελλάδα (πέραν μικρών ομάδων της).

Το αθώο και εύηχο σύνθημα «**η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες**» που εισήγαγε δημαγωγικά ο Ανδρέας και κυριαρχεί σήμερα σε πολλούς πολιτικούς χώρους, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ναζιστική Χρυσή Αυγή, έχει μια «πλατύτητα» και «ασάφεια», που πλάθουν ένα πολύ σαφές νόημα: «**Όλοι οι Έλληνες μαζί**».

Για την Ελλάδα ρε γαμώτο... Το **ενάντια σε ποιόν** ποικίλει. Μια μόνο εκδοχή του είναι το «**ενάντια στους ξένους**». Μα και αυτή η έννοια του «ξένου» έχει πολλές όψεις. Είναι ενδεχομένως γενικώς οι Αμερικανοί ή οι Γερμανοί. Μπορεί να είναι όμως και οι Αλβανοί, οι Πακιστανοί, οι πρόσφυγες. «Ξένοι» δεν είναι και αυτοί;

«Όλοι οι Έλληνες μαζί» λοιπόν, «**ενάντια στα μνημόνια**» ή -για να μιλήσουμε για τα σημερινά δρώμενα- «**όλοι μαζί για την Ελλάδα της παραγωγικής ανασυγκρότησης και της προσέλκυσης επενδύσεων**».

Ο άνεργος του Περάματος, αγκαλίτσα με τον εφοπλιστή.

Ο απολυμένος του Κεράνη εργαζόμενος επειδή διαγνώστηκε με σκλήρυνση κατά πλάκας, μαζί με τα αφεντικά τοποτηρητές της Philip Morris (ΚΕΡΑΝΗΣ).

Οι συμβασιούχοι εργαζόμενοι στην αποκομιδή απορριμμάτων στους Δήμους, μαζί με τους κηφήνες του «τοπικού» κράτους που σιτίζονται από τα ΕΣΠΑ για να μοιράζουν δίκαια την αθλιότητα.

Κάθε **ουσιαστικό** έχει πάντα μια κύρια νοηματοδότηση. Τα **επίθετα** μπορεί να την τονίζουν αλλά δεν την αναιρούν. Οι λέξεις, η «γλώσσα», δεν είναι ποτέ ουδέτερα στοιχεία.

Άλλο να μιλάς κανείς για «ατύχημα», άλλο για «έγκλημα». Άλλο φορτίο έχει η έννοια «επιχειρηματικό κίνητρο», άλλο η «κρατική επιδότηση εργοδοτών». Άλλο οι «κοινωνικοί εταίροι» και άλλο η «ταξική συνεργασία». Άλλη έννοια το «έθνος» ή ο «λαός» γενικά, άλλο η «εργατική τάξη», «αστική τάξη» ή άλλα κοινωνικά στρώματα.

Η παράδοση που θέλει την αριστερά να προσθέτει απλά επίθετα στα ουσιαστικά/λέξεις/έννοιες που πλασάρουν οι αστικές δυνάμεις, είναι γνωστή και τελικά αποτυχημένη.

«Αλλαγή» έλεγε το ΠΑΣΟΚ «πραγματική αλλαγή» απαντούσε το ΚΚΕ.

«Ανάπτυξη» έλεγε η ΝΔ ή το ΠΑΣΟΚ, «ανάπτυξη νέου τύπου» απαντούσε το ΚΚΕ.

«Παραγωγική ανασυγκρότηση» επαγγέλλεται ο ΣΕΒ, «φιλολαϊκή παραγωγική ανασυγκρότηση» ονειρεύονται άλλοι.

Λεπτομέρειες; Κάθε άλλο! Η πολιτική γλώσσα έχει τεράστια σημασία. Εμπεριέχει ιδεολογικά στοιχεία και κοινωνικούς ταξικούς καθορισμούς.

Τα αστικά και μικροαστικά κόμματα είναι μάγοι στην **ύφανση και την τοποθέτηση της σχετικής μπουζουριέρας**, μέσω της αντίστοιχης γλώσσας και ορολογίας.

Ως προς αυτό, το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ, ασφαλώς και έχουν **σχέση ιστορικής, πολιτικής και ιδεολογικής συνέχειας**, παρά τις όποιες διαφορές στις κοινωνικές εκπροσωπήσεις και την ιστορική διαδρομή.

Το **τρίπτυχο του ΣΥΡΙΖΑ**, δε σημαίνει τίποτα περισσότερο παρά τούτο μόνο:

- Απολυταρχία του ευρωπαϊκού και ελληνικού κεφαλαίου, σε βάρος του κόσμου της εργασίας και κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας,
- κοινωνικός κανιβαλισμός, ειδικά σε βάρος της νεολαίας
- εργοδοτικός δεσποτισμός και πολιτικός ολοκληρωτισμός

Το ερώτημα επομένως αφορά όσους καλούνται **να αφαιρέσουν τις μπουζουριέρες** για να φανεί «ο βασιλιάς γυμνός».